

בית המשפט העליון

עמוד שער להודעת פקס

אל : לנדה זוהר

מספר פקס : 036400650

מאת : מזכירות בית המשפט העליון

מספר פקס : 02 6759648

מספר טלפון : 077-2703333

מועד השליחה : 26/03/2017 16:38:29

החלטה בתיק רע"א 009114/16

בבית המשפט העליון

רע"א 9114/16

רע"א 334/17

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקש: משה טיסונה

נגד

המשיב: אבי כהן

בקשות רשות ערעור על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב בהפ"ב 4810-03-16 ובהפ"ב 60781-01-16 שניתנו על ידי כבוד סגנית הנשיא י' שבח

בשם המבקש: עו"ד אלונה ז'וריסט

החלטה

לפני שתי בקשות רשות ערעור. רע"א 9114/16 מופנית נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב בהפ"ב 4810-03-16 ובהפ"ב 60781-01-16 מיום 5.11.2016, שבגדרה דחתה סגנית הנשיא השופטת י' שבח את בקשתו של המבקש, משה טיסונה (להלן: המבקש או טיסונה), להוספת ראייה לאחר שלב ההוכחות בתיק. עוד בטרם ניתנה החלטתי בבקשת רשות הערעור האמורה, ביום 28.12.2016 הוציא בית המשפט המחוזי תחת ידו את פסק הדין בהליך העיקרי (להלן: פסק הדין), שעניינו בקשות לאישור ולביטול פסק בוררות, מזה ומזה. רע"א 334/17 מופנית נגד פסק הדין. בהתאם להחלטתי מיום 16.1.2017, אני דן בשתי הבקשות במאוחד.

רקע עובדתי

1. המבקש הוא אחיינו של המשיב, אבי כהן (להלן: המשיב או כהן). השניים ניהלו ביחד עסקים שונים עד שיחסייהם עלו על שרטון, עד כדי כך שבבוררות נשוא הליך זה לא הסכימו לשבת באותו חדר האחד עם השני.

העובדות בין הצדדים כה שנויות במחלוקת, עד כי קשה לחלץ מהן סיפור "אחיד". משום כך, אנסה לדבוק בעובדות שאינן שנויות במחלוקת, והיכן שהגרסאות "מתפצלות" לתאר את שתיהן, במידת הצורך.

2. אקדים ואפתח דווקא בבוררות שאינה נשוא ההליך דנן, אולם יש לה נגיעה ישירה לענייננו. מדובר בהליך בוררות שהתנהל בין טיסונה לבין חברות זרות, שבמניית אחת מהן – חברת R.I.I.G LIMITED – מחזיקים הן המבקש והן המשיב. הליך זה התנהל לפני הבורר עו"ד אייל רוזובסקי (להלן: בוררות רוזובסקי).

3. כעת נחזור לבוררות נשוא ענייננו. ביום 16.3.2015 חתמו הצדדים על הסכם בוררות בו הסמיכו את הבורר, מר אליהו אלפר (להלן: הבורר), להכריע במחלוקות ביניהם. יצוין, כי הסכם הבוררות אינו מפרט מהן אותן "מחלוקות" בהן הוסמך הבורר להכריע, אם כי צוין בו כי משניתן פסק הבוררות "מתחייבים הצדדים לקיימו באופן מוחלט, ולא יהיה מקום להעלות בו דברים חדשים וכן ישנים". ביום 29.3.2015 חתמו הצדדים על נספח להסכם הבוררות ובו נכתב, בין השאר, כי "ברור לשני הצדדים שהבורר יכול להיפגש עם כל צד בנפרד וזאת משום שהצדדים מסרבים לשבת יחדיו מול הבורר"; כי "הבורר פטור מהדין המהותי ומדיני הראיות" וכן כי "הבורר יכול לפעול ע"פ מצפונו ובהתאם לשיקול דעתו הבלעדי".

4. לטענת כהן, הצדדים הסמיכו את הבורר לדון במחלוקת נקודתית, הנוגעת לאופן חלוקת הזכויות בשני נכסים ספציפיים: חברת פורקס בישראל, המצויה בבעלות חלקית של טיסונה, וחברה שהייתה בבעלותם המשותפת של כהן וטיסונה.

5. הבוררות התנהלה כשהבורר נפגש ומשוחח עם כל צד בנפרד, כשהצדדים אינם מיוצגים על ידי עורכי-דין, וללא החלטות בכתב. אין מחלוקת בין הצדדים כי בשלב כלשהו נתן הבורר החלטה בעל-פה לפיה על טיסונה לשלם לכהן סך של 750,000 דולר ארה"ב. אשר למהותה וסופיותה של החלטה זו חלוקים הצדדים. מצד אחד, המבקש טוען כי מדובר בהחלטת ביניים, שכפופה לקיזוזים בהתאם לפסק הבוררות הסופי, שיינתן לאחר מתן הפסק בבוררות רוזובסקי. לטענתו, הוא הסכים – בשכנוע הבורר – לשלם לכהן סכום זה נוכח מצבו הכלכלי הקשה של כהן באותה תקופה. מהצד השני, המשיב טוען כי ההחלטה הנ"ל היא פסק הבוררות הסופי שהכריע במחלוקת שהובאו בפני הבורר.

פרט נוסף שאין עליו חולק, הוא שטיסונה אכן שילם את הסכום של 750,000 דולר ארה"ב, ולאישור על קבלת הסכום חתם כהן על מסמך שנכתב בכתב ידו של הבורר, מיום 28.6.2015, שכותרתו "סיכום ואישור לקיום פסק הבוררות!" (להלן: מסמך הסיכום). במסמך זה מאשר כהן –

"שקיבלתי את המגיע לי ע"פ פסק הבוררות שהתקיימה ביני לבין משה טיסונה, ע"י אליהו אלפר...
ע"פ פסק הבוררות היגיע לי, אבי כהן את הסך של \$750,000 (שבע מאות וחמישים אלף דולר ארה"ב) והריני מאשר בזאת באופן מוחלט, שקיבלתי את המגיע לי (למעט הפרשי שערים קטנים שיסוכמו בין הבורר אליהו אלפר לביני אבי כהן)".

עוד נכתב במסמך זה כי "רק לבורר הזכות לפתוח בוררות זו באם יבין שטעה ו/או לא לקח בחשבון דבר זה או אחר".

6. ביום 20.10.2015 ניתן פסק בוררות בבוררות רוזובסקי, שבמסגרתו חויב טיסונה בתשלום סך של 1,300,000 דולר ארה"ב לטובת התובעים דשם, בצירוף סך של 150,000 דולר ארה"ב בגין הוצאות משפט. פסק בוררות זה אינו בפני אולם אין חולק כי טענותיו של טיסונה בבוררות זו נדחו.

7. כאן שוב מתפצלות גרסאות הצדדים. לגרסת המבקש, הצדדים ידעו כי הם ממתינים להכרעה בבוררות רוזובסקי על מנת שהבורר יערוך את ההתחשבנות הסופית ביניהם. לעומת זאת, לגרסת המשיב, הבוררות שבין הצדדים הסתיימה עם מתן ההחלטה על תשלום הסך של 750,000 דולר ארה"ב והבורר קם מכסאו. אלא מאי, לטענתו, בשלב זה טיסונה ואלפר חברו על מנת לאיין את פסק הבוררות שקוים, ולכפות על המשיב מעין הליך בוררות נוסף, שכלל לא התקיים בין הצדדים, ואשר סופו ב"פסק בוררות מיומר" בנוגע לנושא שכלל לא היה בסמכותו של הבורר, זאת על אף מחאותיו של כהן וטענתו כי סמכותו של הבורר פקעה זה מכבר.

8. ביום 18.1.2016 הוציא הבורר תחת ידיו מסמך מודפס, שכותרתו "פסק בוררות-פסק ביניים" (להלן: פסק הבורר). ה"שורה התחתונה" של פסק הבורר היא, כי כהן חויב לשלם לטיסונה סך של 700,000 דולר ארה"ב. הנימוק לחיוב זה נעוץ בחיוב שהוטל על טיסונה בפסק הבוררות שניתן בבוררות רוזובסקי.

ההליך בבית המשפט המחוזי

9. טיסונה הגיש לבית המשפט המחוזי בקשה לאישור פסק הבורר, ואילו כהן הגיש בקשה לביטול פסק הבורר, שנשמכה על מספר טעמים. לטענת כהן: ראשית, הבוררות בין הצדדים תמה ונשלמה עם מתן הפסק בדבר תשלום הסך של 750,000 דולר ארה"ב, וסמכותו של הבורר פקעה. שנית, נטען כי הבורר חרג מסמכותו במתן פסק הבורר, מכיוון שהוא כלל לא הוסמך לדון בנושאים שבהם עוסק פסק הבורר, ובפרט בכל מה שקשור לנושאים שנדונו בבוררות רוזובסקי. שלישית, נטען כי הבורר אינו ראוי לשמש בתפקיד זה נוכח התנהלותו הפסולה, שבאה לידי ביטוי במשוא פנים ושיתוף פעולה עם טיסונה ובנקיטת לשון בלתי הולמת נוכח סירובו הנחרץ של כהן לשתף פעולה עם "המשך" הבוררות.

10. הצדדים הגישו את תצהיריהם וכיום 29.6.2016 התקיים דיון הוכחות שלדברי בית המשפט המחוזי היה "סוער" ו"התאפיין בחליפת דברים קשים בין בעלי הדין אף בין באי כוחם". בתום הדיון ניתנה הוראה להגשת סיכומים בכתב, לפיה על כהן היה להגיש את סיכומיו ראשון, עד ליום 5.11.2016.

הבקשה להוספת ראיה

11. ביום 1.11.2016, ארבעה ימים לפני המועד האחרון להגשת סיכומי כהן, הגיש טיסונה לבית המשפט המחוזי "בקשה להוספת ראיה", שעניינה מסמך שנחתם על ידי הצדדים לגבי דרך ההתחשבות ביניהם (להלן: הראיה). לפי הנטען, הראיה בה מדובר היא קריטית לנושא שבמחלוקת, שכן יש בה כדי להוכיח שהצדדים אכן הסכימו שהבורר ידון בהתחשבות בין הצדדים בעקבות בוררות רוזובסקי, וצירופה מתבקש רק בשלב זה מכיוון שדבר קיומה נשתכח מהמבקש עד שהבורר הזכיר לו אותה.

12. ביום המחרת הורה בית המשפט המחוזי למשיב להגיש תגובה לבקשה להוספת ראיה תוך 48 שעות. עוד באותו יום (2.11.2016) הגיש המשיב את סיכומיו בתיק העיקרי. למחרת (3.11.2016) הגיש המשיב את תגובתו המתנגדת לבקשה להוספת ראיה.

החלטתו של בית המשפט המחוזי בבקשה להוספת ראיה

13. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה להוספת ראיה מטעמים אלה: ראשית, בית המשפט לא התרשם "שמדובר בראיה שיש בה להפוך את הקערה על פיה, משהיא רק מחדדת, ככל הנראה, את נושא המחלוקת, דהיינו, האם היה הבורר מוסמך להתייחס

גם לבוררות בפני הבורר רוזובסקי ולשנות בעקבותיה את הפסק". שנית, נוכח השלב בו מצוי התיק, קבלת הבקשה תצריך חזרה לשלב הראיות והגשת סיכומים חדשים. שלישית, מדובר בראיה שנשתכחה מהמבקש ולא בראיה שדבר קיומה לא היה ידוע לו.

רע"א 9114/17 – טענות המבקש

14. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור המופנית נגד החלטתו האמורה של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות הערעור הדגיש המבקש את החשיבות של הראיה לחשיפת האמת ולבירור אמיתי של המחלוקת. לטענתו, כשמדובר בראיה שחשיבותה כה קריטית לגילוי האמת, הרי שיש ליתן עדיפות לאינטרס זה, על פני אינטרסים אחרים של יעילות דיונית. עוד טען המבקש כי בית המשפט שגה באפינו את טיב הראיה ותרומתה, וזאת מכיוון שלא עיין בראיה טרם מתן החלטתו. לדבריו, מדובר בראיה פשוטה ו"טכנית" (בת עמוד אחד) אך קריטית מבחינת מהותה. אשר לשלב שאליו הגיע הדיון ומועד הגשת הבקשה, טען המבקש כי מדובר בשלב מוקדם שכן טרם הוגשו סיכומים בתיק וממילא לא היה בהגשתה כדי לפגוע בסדר הבאת הראיות. לדבריו, סיכומי המשיב הוגשו מטעמים טקטיים לפני המועד האחרון להגשתם, על מנת לייתר את הבקשה להוספת ראיה, וממילא הייתה לו זכות להגיש סיכומי תשובה. עוד טען המבקש, כי נוכח אופייה של הבוררות, שהתנהלה בעל-פה וללא ישיבות משותפות, המבקש אמנם ידע על הראיה אולם היא לא הייתה בידיו והיא נשתכחה ממנו.

פסק הדין של בית המשפט המחוזי

15. כאמור, עוד בטרם ניתנה החלטתי בבקשת רשות הערעור, נתן בית המשפט המחוזי את פסק הדין בהליך העיקרי. בית המשפט המחוזי קיבל את בקשתו של כהן לביטול פסק הבוררות, משמצא כי פסק הבוררות ניתן בחוסר סמכות, בשל חריגה מגבולות ההסמכה, ובשל היותו עומד בסתירה לפסיקה קודמת של הבורר. בית המשפט המחוזי ציין כי הסכם הבוררות נעדר פרטים באשר לזיהוי הנושאים שהועמדו להכרעת הבורר, וההתייחסות המפורשת לגדרי הסכסוך מופיעה רק בפסק הבוררות שבמחלוקת. בית המשפט קבע, כי נוסח פסק הבוררות תומך בטענתו של כהן לפיה הצדדים הסכימו מלכתחילה להעמיד להכרעת הבורר את תביעותיו הכספיות של כהן בגין חברת הפורקס ובגין חלקו בתמורת המכר של החברה הנוספת, ואת תביעותיו הנגדיות של טיסונה להחזר כספים שקיבל כהן במסגרת אותה עסקה, ואלה בלבד. עוד צוין כי ההתחייבות הנטענת של כהן לשלם לטיסונה מחצית מהסכום בו יחויב על ידי הבורר רוזובסקי לא נמנית על ידי הבורר במסגרת הנושאים שנמסרו להכרעתו, אלא רק כאחת מנסיבות הרקע.

16. בית המשפט המחוזי הוסיף כי הביטוי "פסק ביניים" שבו השתמש הבורר במסגרת פסק הבורר כדי לתאר את החלטתו בעניין תשלום 750,000 דולר ארה"ב עומד בסתירה לביטוי "פסק בוררות" הנזכר במסמך הסיכום ארבע פעמים, ואין בו כדי להרחיב את תחומי הבוררות לנושא שלא נכלל מלכתחילה בהסכמת הצדדים. באף אחד מהמסמכים – הסכם הבוררות, הנספח לו, או מסמך הסיכום – לא נזכרת כוונה לקיים שלב שני בבוררות, לא כל שכן כזה המתייחס לבוררות רוזובסקי. בית המשפט המחוזי הצביע על אינדיקציות נוספות במסמכים הנ"ל שמלמדות כי הבורר לא היה מוסמך להמשיך וליתן פסק בורר מעבר להחלטתו בעניין הסך של 750,000 דולר ארה"ב.

17. בית המשפט המחוזי הוסיף, כי מסמך הסיכום אינו עומד בדרישות הצורניות של פסק בוררות, הגם שבנסיבות מסוימות ניתן להסיק כי פסק בוררות אמנם ניתן, על אף אי עמידה בדרישות צורניות. מהנסיבות ניתן להסיק כי אכן ניתן על ידי הבורר במועד כלשהו פסק בוררות המחייב את טיסונה לשלם לכהן 750,000 דולר ארה"ב, ומכל מקום טיסונה מנוע מלטעון אחרת, משהוא חתום על המסמך המאשר את מתן הפסק ומשביצע במלואו אחר החיוב שהוטל עליו בפסק. ככלל, פסק בוררות הוא סופי וסמכות התיקון של הבורר מוגבלת לתיקונים שאופיים חשבונאי ולהשמטות. בית המשפט המחוזי קבע, כי הבוררות הוכרעה באופן שמנע מהבורר לשוב ולדון בעניין, ודאי שלא לשנותו על דרך העברת החיוב מטיסונה לכהן.

רע"א 334/17 – טענות המבקש

18. במסגרת בקשת רשות הערעור על פסק הדין, חוזר המבקש גם על טענותיו המופנות כנגד ההחלטה בעניין הבקשה להוספת ראייה. אשר להצדקה למתן רשות ערעור על פסק הדין; המבקש טוען, כי פסק הדין של בית המשפט קמא מעלה סוגיות משפטיות נכבדות בעלות חשיבות ציבורית, ובהן: הקריטריונים להבחנה בין החלטה, פסק ביניים ופסק בוררות סופי ודרישת הכתב הקבועה בחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות).

19. לגופו של עניין, המבקש טוען, בין היתר, כי בית המשפט העביר אליו את הנטל להוכיח כי פסק הבוררות ניתן כדין, במקום שהנטל להוכיח ההפך יוטל על המשיב, מבקש הביטול, ומדובר בנטל כבד. לשיטתו של המבקש, היה על בית המשפט לקבוע כי הצדדים העבירו לבורר, על דרך ההתנהגות, את ההכרעה בעניין בוררות רוזובסקי. המבקש מסתמך על טענות פרשניות, ובהן, העובדה שהסכם הבוררות אינו מגדיר את הנושאים שנמסרו להכרעתו של הבורר, דבר שמצדיק, לדבריו, מתן פרשנות

רחבה וקביעה כי הבורר כלל לא הוגבל בנושאים שהועברו לסמכותו. עוד טוען המבקש, כי בית המשפט בחר לתת תוקף רק לחלק אחד בהחלטת הבורר המחייבת את טיסונה בתשלום סך של 750,000 דולר ארה"ב, אולם התעלם מחלק אחר שלה, הקובע כי הבורר יכריע ביתר ההתחשבנות בין הצדדים לאחר מתן פסק הבורר בבוררות רוזובסקי. עוד לדבריו, מהסכם הבוררות, הנספח לו, ומסמך הסיכום, עולה כי הבורר רשאי היה לפתוח את הבוררות בכל עת לפי שיקול דעתו.

20. טענותיו הנוספות של המבקש עוסקות בסוגיה של הכרה בפסק בוררות שניתן בעל-פה. לדבריו, דרישת הכתב והחתימה על פסק הבורר היא קונסטיטוטטיבית ולא ניתן להתנות עליה. עוד טוען המבקש, כי מהמסמכים השונים עולה כי הצדדים הסכימו שפסק הבוררות יינתן בכתב. המבקש מעלה טענות נוספות, כגון מניעות וחוסר ניקיון כפיים, וכן טוען כי על בית המשפט היה להפעיל את סמכותו שלא לבטל את פסק הבורר נוכח עיוות הדין שנגרם לו, ובהתאם לסעיף 26 לחוק הבוררות.

דיון והכרעה

בקשת רשות הערעור על ההחלטה הדוחה את הבקשה להוספת ראייה

21. ההחלטה אם להתיר הבאתן של ראיות נוספות היא החלטה אשר ככלל, מסורה לשיקול דעתה הרחב של הערכאה הדיונית. נטייתה של ערכאת הערעור להתערב בהחלטה בעניין זה תהיה מצומצמת, ותישמר למקרים חריגים שבהם ההחלטה בלתי סבירה על פניה, מנוגדת לדין או גורמת עיוות דין לאחד הצדדים [ע"א 579/90 רוזין נ' בן-נון, פ"ד מו(3) 738, 743 (1992) (להלן: עניין רוזין)]; רע"א 2948/15 חוסיין נ' רשות הפיתוח ע"י מינהל מקרקעין ישראל, פסקה 12 והאסמכתאות הנזכרות שם (1.7.2015); רע"א 4579/15 כהן נ' אורון, פסקה 8 (5.8.2015)].

22. הכלל לעניין הגשת ראיות לבית המשפט הוא, כי בעל דין צריך להגישן "בחבילה אחת" (תקנה 158 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984). בבוא בית המשפט להחליט האם להתיר הגשת ראיה מסוימת באיחור, עליו לשקול מספר שיקולים, ובהם: אופייה של הראיה הנוספת; מהו השלב שאליו הגיע המשפט; האם הצד המבקש את הבאת הראיה הנוספת ידע או היה עליו לדעת על קיומה של הראיה מוקדם יותר; וכן תרומתה של הראיה שהוספתה מתבקשת לגילוי האמת [עניין רוזין, עמ' 742-743; רע"א 4729/16 מדינת ישראל - משרד הבינוי והשיכון נ' מפלטי הצפון בע"מ, פסקה 4 והאסמכתאות הנזכרות שם (20.6.2016)].

23. בענייננו, על אף שהמבקש טוען כי הראיה היא "טכנית", הרי שמדובר במסמך מהותי המשקף - לטענתו - את הסכמות הצדדים. הבקשה להוספת ראיה הוגשה בשלב מאוחר יחסית של ההליך, לאחר סיום ישיבת ההוכחות המורכבת כשלעצמה, וממש בסמוך להגשת סיכומי המשיב (בפועל, ההכרעה ניתנה לאחר שהסיכומים הוגשו). גם אם המשיב הקדים את הגשת סיכומיו בשלושה ימים מטעמים טקטיים, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שמלכתחילה מועד הגשת הבקשה היה מאוחר. המבקש לא שכנע שלא היה ביכולתו לדעת על קיומה של הראיה הנוספת (כל שטען הוא כי קיומה נשתכח ממנו). אשר לתרומתה של הראיה לסכסוך, בית המשפט קמא התרשם כי תרומה זו אינה משמעותית, על אף החשיבות הרבה שמייחס לה המבקש. יצוין, כי לא נפל כל פגם בכך שבית המשפט לא עיין בראיה לפני ההכרעה בדבר קבלתה או דחייתה [השוו: רע"א 6658/09 מולטילוק בע"מ נ' רב בריח (08) תעשיות בע"מ, פסקה 6 (12.1.2010)].

24. נוכח כל האמור לעיל, ברי כי לא נפל בהחלטה פגם המצדיק התערבות. לא למותר להוסיף, כי על אף שבקשתו נדחתה בבית המשפט המחוזי, ולא ניתנה החלטה המשנה הכרעה זו, המבקש הסתמך על הראיה הנוספת באופן משמעותי ונרחב בבקשת רשות הערעור שלפני, וזאת שלא כדין, ואאלץ להתעלם מכל טענותיו בנושא זה.

בקשת רשות הערעור על פסק הדין

25. בית המשפט המחוזי קיבל את בקשתו של המשיב לביטול פסק הבורר בהתבסס על שני נימוקים: האחד, כי הבורר לא הוסמך לדון בנושאים הנוגעים לבוררות רוזובסקי, ולכן דינו של פסק הבורר להתבטל בגין חריגה מסמכות; השני, כי הבורר לא היה רשאי לשנות מהפסק שחייב את המבקש לשלם למשיב סך של 750,000 דולר ארה"ב, על דרך של הפיכת הקערה על פיה וחיוב המשיב לשלם למבקש סך של 700,000 דולר ארה"ב, שכן משניתן פסק בורר, אין בורר רשאי לשנותו אלא מחמת טעות סופר או השמטה.

26. אין חולק כי הסכם הבוררות בענייננו לא הגדיר מהן המחלוקות שהצדדים הסכימו להעביר להכרעת הבורר. המבקש מעוניין ללמוד מכך כי יש לפרש את סמכות הבורר בהרחבה, ולקבוע כי סמכותו לא הוגבלה לנושא כלשהו. הדעות בפסיקה חלוקות בשאלה כיצד נבחנת חריגה של הבורר מסמכות – האם בהסתמך על מה שהוגדר בהסכם הבוררות או שמא בהסתמך על מה שהוגדר בכתבי הטענות נראו: דעת הרוב מול דעת המיעוט בע"א 5248/94 מדינת ישראל נ' קיבוץ עין גב, פ"ד (1) 284 (1996); וכן התייחסות לפסק הדין האמור ברע"א 5780/05 נמרוד נ' חריטון, פסקה 9

(7.11.2006); ברע"א 8078/10 אלרום נ' קונפורטי, פסקאות 24-26 (13.1.2011); וברע"א 256/10 גאידמק נ' טרוים, פסקאות 11-12 (7.11.2011). כך או אחרת, איני סבור כי המסקנה שמבקש טיסונה ללמוד מהעובדה שהסכסוך לא הוגדר בהסכם הבוררות (היינו, כי סמכות הבורר לא הייתה מוגבלת כלל) היא המסקנה המתבקשת בנסיבות המקרה דנן. נהפוך הוא. כפי שציין בית המשפט המחוזי, מהסכם הבוררות ומהנספח לו - כמו גם ממסמך הסיכום - עולה כי הצדדים התכוונו לקיים בוררות מצומצמת וממצה, אשר ניתן יהיה להוסיף ולפתוח אותה רק בנסיבות מסוימות. לא ניתן להסיק מהמסמכים הללו כי הסמכות היא בלתי מוגבלת. בצדק למד בית המשפט על מסגרת הטענות ממה שהגדיר הבורר עצמו בפסק הבורר ותיאור זה עולה בקנה אחד עם גרסתו של המשיב. אף העובדה שבמסמך הסיכום לא נזכרה כוונתם של הצדדים להמתין להתחשבות לאחר שיינתן הפסק בבוררות רוזובסקי מחזקת פרשנות זו. המסקנה היא, כי אין מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה הבורר חרג מסמכותו כשהכריע בסוגיה הקשורה לבוררות רוזובסקי, משעניין זה לא נמסר להכרעתו.

27. מאחר שדי באמור לעיל כדי להצדיק את ביטולו של פסק הבוררות, אין צורך להכריע בגדרי המקרה דנן בשאלה אם ההחלטה המחייבת את המבקש בתשלום 750,000 דולר ארה"ב מהווה פסק בוררות, אם לאו. יוזכר, כי אין חולק כי הסכום הנ"ל שולם במלואו.

28. נוכח כל האמור לעיל, אני סבור כי דינן של שתי בקשות רשות הערעור להידחות. כידוע, רשות ערעור על החלטות ופסקי דין בענייני בוררות ניתנת רק במקרים חריגים, המעוררים שאלה עקרונית שהשלכותיה חורגות מעניינם של הצדדים או כאשר ההתערבות נדרשת משיקולי צדק ומניעת עיוות דין. ער אני לנופך העקרוני שהמבקש טוען לו, בייחוד בכל מה שנוגע לדרישת הכתב, אולם כאמור, לטעמי אין צורך להכריע בסוגיה זו במקרה דנן.

29. אשר לסוגיית ההוצאות – התבקשה תגובה לבקשה לעיכוב ביצוע בגדרה של רע"א 334/17 אולם לא התבקשו תגובות לבקשות רשות הערעור גופן. משכך, יישא המבקש בהוצאות המשיב על הצד הנמוך, בסך 3,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"ח באדר התשע"ז (26.3.2017).

שׁוֹפֵט